

ПРОЦЕСУАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ОБШУКУ ТА ПОВОДЖЕННЯ З ТИМЧАСОВО ВИЛУЧЕНИМ МАЙНОМ

PROCEDURAL FEATURES AND HANDLING OF SEARCHES FROM TEMPORARILY SEIZED PROPERTY

Керевич О.В.,
к.ю.н., доцент, адвокат

У статті окреслено процесуальні аспекти ініціювання та проведення обшуку у кримінальному провадженні. Досліджено проблемні питання звернення слідчого, прокурора з клопотанням про проведення обшуку до слідчого судді, а також особливості поведінки з тимчасово вилученим майном. Запропоновано відповідні пропозиції, спрямовані на підвищення якості означених процесуальних дій.

Ключові слова: кримінальне провадження, клопотання, обшук, тимчасово вилучене майно, арешт майна, речі.

В статье обозначены процессуальные аспекты инициирования и проведения обыска в уголовном производстве. Исследованы проблемные вопросы обращения следователя, прокурора с ходатайством о проведении обыска к следственному судье, а также особенности обращения с временно изъятым имуществом. Предложены соответствующие предложения, направленные на повышение качества указанных процессуальных действий.

Ключевые слова: уголовное дело, ходатайство, обыск, временно изъятое имущество, арест имущества, вещи.

The article outlines the procedural aspects of the initiation and conduct a search of criminal proceedings. Studied issues appeal prosecutor with a request for a search to investigative judges, and especially the treatment of temporarily seized property.

It is noted that in connection with the adoption in 2012 of a new Criminal Procedure Code has not yet arisen only of deliberation relating to the search. This leads to numerous procedural errors in the investigation of how that initiate searches and investigative judges give permission for their conduct. The provisions of Criminal Procedure Code allow differently solving the same issues, so they need clarification to develop a common investigative and judicial practice, promoting the quality of authorized entities.

Indicated that the most common reasons for failure to satisfy the requests for search investigating judges mostly point: mostly the failure to provide adequate evidence to justify application and failure to prove the validity of the request in its immediate consideration; not specifying the reason for the search; no indication of the person who owns or home ownership and other persons in actual possession which it is located; no indication of who specifically should look for means and instruments of crime, other items and things of crime.

Decisions by the investigating judge on seizure canceled for the following reasons: the investigating judge checked and found no existence of proper grounds for seizure of property; lack of sufficient evidence pointing to the commission of a person or persons on whose property the investigator asks seize criminal offense; not setting the amount of damage and the issue of the presence of a civil action; request discrepancy investigation requirements; investigating abuse of terms to apply to the investigating judge with a request for seizure of property; consideration of the petition investigating the arrest of property without the property owner; seizure of a person who is not a suspect in the criminal proceedings. Appropriate proposals aimed at improving the quality of the aforementioned proceedings.

Key words: criminal proceedings, request, search, temporarily seized property seizure, things.

Відповідно до ч. 1 ст. 234 КПК України, обшук проводиться з метою виявлення та фіксації відомостей про обставини вчинення кримінального правопорушення, відшукування знаряддя кримінального правопорушення або майна, яке було здобуте злочинним шляхом, а також встановлення місцезнаходження розшукуваних осіб [1].

Обшук є пошуковою дією, що має яскраво виражений примусовий характер. Обшук для підозрюваного, обвинуваченого, членів їхніх сімей означає хоча і санкціоноване законом, але небажане вторгнення сторонніх осіб до їхньої квартири, ознайомлення з матеріальними, особистими, інтимними сторонами їхнього життя [2, с. 84]. Його проведення повинно солідаризуватися з нормами міжнародно-правових документів про права людини. Зокрема, у Декларації ООН про права людини проголошено, що ніхто не може піддаватися довільному втручання у його особисте та сімейне життя, довільному зазіханню на його житло, таємницю його кореспонденції або на його честь та репутацію [3, с. 124].

Чинний КПК України відносить проведення обшуку до слідчих (розшукових дій), і тому обшук не є заходом забезпечення кримінального провадження. Однак, при розгляді клопотань про проведення обшуку житла чи іншого володіння особи виникають певні спірні процесуальні питання, що потребують певного роз'яснення та уточнення.

Організаційним та процесуальним особливостям проведення обшуку присвячено роботи таких учених, як Ю. П. Алєнін, В. К. Весельський, В. С. Кузьмічов, В. Г. Лукашевич, А. Р. Ратінов, В. М. Тертишник, Ю. М. Черноус, В. Ю. Шепітько та ін.

Метою статті є з'ясування та вирішення практичних питань, які виникають при зверненні слідчого, прокурора

з клопотанням про проведення обшуку до слідчого судді, визначення особливостей поведінки з тимчасово вилученим майном.

У зв'язку із прийняттям у 2012 році нового КПК України ще не склалась єдина практика розгляду питань, що стосуються обшуку. Це призводить до численних процесуальних помилок у діяльності як слідчих, що ініціюють проведення обшуків, так і слідчих суддів, які надають дозвіл на їх проведення. Сьогодні положення КПК України дозволяють по-різному підходити до вирішення одних і тих самих питань, тому вони потребують роз'яснень для вироблення єдиної слідчої та судової практики, сприяння підвищенню якості діяльності уповноважених суб'єктів.

Розгляду слідчими суддями клопотань про надання дозволу на проведення обшуку присвячено низку норм КПК України, зокрема ст. ст. 233, 234, 235, 236, а також інші, які визначають територіальну підсудність розгляду таких клопотань (ст. ст. 32, 34 КПК України), вказують на те, яким повинно бути судові рішення (ст. ст. 370, 372 КПК України) тощо.

Відповідно до ч. 2 ст. 234 КПК України, правовими підставами для проведення обшуку є ухвала слідчого судді, яка може бути винесена внаслідок розгляду відповідного клопотання прокурора або ж клопотання слідчого, погодженого з прокурором. При цьому, КПК України передбачаються невідкладні випадки проведення обшуку. Так, слідчий, прокурор має право до винесення ухвали слідчого судді увійти до житла чи іншого володіння особи лише у невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні злочину. У такому

випадку прокурор, слідчий за погодженням із прокурором зобов'язаний невідкладно після здійснення таких дій звернутися з клопотанням про проведення обшуку до слідчого судді. Він розглядає це клопотання, перевіряючи, крім того, чи дійсно були наявні підстави для проникнення до житла чи іншого володіння особи без ухвали слідчого судді (ч. 3 ст. 233 КПК України).

Аналіз судової практики засвідчує існування різних процесуальних рішень, які приймаються слідчим суддею внаслідок неприбуття слідчого або прокурора до суду, а саме: ухвал про залишення клопотання без розгляду та ухвал про відмову в задоволенні клопотання. Відповідна неявка слідчого або прокурора розглядається слідчими суддями як фактично невиконання цими суб'єктами обов'язку довести обставини, передбачені ч. 5 ст. 234 КПК України. А це, у свою чергу, позбавляє слідчого суддю можливості повно та всебічно з'ясувати сукупність обставин, із якими закон пов'язує вирішення питання про надання дозволу на обшук, і тому фактично є підставою для відмови у задоволенні клопотання про обшук.

Має місце неякісна конструкція кримінальної процесуальної норми – ст. 234 КПК України, адже, закріплюючи участь слідчого або прокурора як обов'язкову умову розгляду клопотання про обшук, законодавець водночас не регламентував дій слідчого судді в разі відсутності слідчого або прокурора у визначений для розгляду клопотання час.

Підставою для відмови у задоволенні такого клопотання у разі неявки слідчого чи прокурора у визначений час є й те, що однією із загальних засад кримінального провадження визначено змагальність сторін (ст. 22 КПК України), яка передбачає самостійне обстоювання стороною обвинувачення і стороною захисту їхніх правових позицій, а суд лише створює необхідні умови для реалізації сторонами їхніх процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків і, саме сторона обвинувачення зобов'язана забезпечити як особисту явку до суду, так і подання достатніх та переконливих доказів безпосередньо до слідчого судді.

Звертаючись із клопотанням про проведення обшуку, слідчий, прокурор, повинні довести наявність достатніх підстав вважати, що: відшукувані речі і документи мають значення для досудового розслідування; відомості, які містяться у відшукуваних речах і документах, можуть бути доказами під час судового розгляду; відшукувані речі, документи знаходяться у зазначеному в клопотанні житлі чи іншому володінні особи.

Найбільш розповсюдженими підставами для відмови у задоволенні клопотань про обшук слідчі судді переважно вказують: ненадання належних доказів в обґрунтування клопотання і недоведеність обґрунтованості клопотання при його безпосередньому розгляді; незазначення підстав для проведення обшуку; незазначення особи, якій належить житло чи інше володіння, та особи, у фактичному володінні якої воно знаходиться; незазначення, які конкретно необхідно відшукати знаряддя та засоби вчинення злочину, які інші предмети та речі здобуті злочинним шляхом.

Узагальнення судової практики також свідчать про те, що слідчі судді постановляли ухвали про задоволення клопотань цієї категорії, виходячи з наступного:

– на момент проникнення до житла чи іншого володіння особи неможливо було отримати відповідного дозволу слідчого судді в порядку, передбаченому кримінальним процесуальним законом;

– у слідчого були підстави для проникнення до іншого володіння особи без ухвали слідчого судді, оскільки це було зумовлено врятуванням майна, при цьому виявлені в ході обшуку речі мають значення для досудового розслідування, а відомості, які містяться у них, можуть бути доказами під час судового розгляду;

– проникнення до житла було зумовлено необхідністю виявлення та затримання особи або осіб, підозрюваних у вчиненні злочину;

– обставини кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 286 КК України (ДТП за участю автомобіля, велосипеда або іншого транспортного засобу), вимагали негайного огляду іншого володіння особи, з метою встановлення наявності слідів кримінального правопорушення;

– обшук та вилучення речей до постановлення ухвали слідчого судді був необхідний з метою запобігання їх знищенню [4].

Особливу увагу при підготовці до проведення обшуку, на нашу думку, слідчому варто звернути на правильний вибір часу його проведення. Відтак, слід враховувати вимоги ч. 4 ст. 223 КПК України, згідно з якою проведення слідчих (розшукових) дій у нічний час (з 22 до 6 години) не допускається, за винятком невідкладних випадків, коли затримка в їх проведенні може призвести до втрати слідів кримінального правопорушення чи втечі підозрюваного. До того ж, відповідно до ч. 2 ст. 236 КПК України, обшук житла чи іншого володіння особи на підставі ухвали слідчого судді має відбуватися в час, коли завдається найменша шкода звичайним заняттям особи, яка ними володіє, якщо лише слідчий, прокурор не вважатиме, що виконання такої умови може суттєво зашкодити меті обшуку.

Варто зауважити, що чітке визначення речей, для виявлення яких надається дозвіл на обшук, має істотне значення для забезпечення гарантій при проведенні обшуку. Так, при проведенні обшуку слідчий, прокурор має право оглядати і вилучати речі та документи, які мають значення для кримінального провадження. Предмети, які вилучені законом з обігу, підлягають вилученню незалежно від їх відношення до кримінального провадження. Вилучені речі і документи, які не входять до переліку, щодо якого прямо надано дозвіл на відшукування в ухвалі про дозвіл на проведення обшуку, та не відносяться до предметів, які вилучені законом з обігу, вважаються тимчасово вилученим майном (ч. 7 ст. 236 КПК України). Тому будь-яке майно, вилучене під час обшуку, яке прямо не зазначене в ухвалі суду про проведення обшуку і не відноситься до предметів, вилучених законом з обігу, має статус тимчасово вилученого.

Принагідно зазначимо, що ст. ст. 7, 16 КПК України установлюють, що загальною засадою кримінального провадження є недоторканність права власності. Позбавлення або обмеження права власності під час кримінального провадження здійснюється лише на підставі вмотивованого судового рішення, ухваленого в порядку, передбаченому цим кодексом.

Відповідно до усталеної практики ЄСПЛ володіння майном повинно бути законним. Поняття «законність» у розумінні Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод передбачає дотримання відповідних положень національного законодавства та принципу верховенства права, що включає свободу від свавілля. Будь-яке втручання державного органу у право на мирне володіння майном повинно забезпечити «справедливий баланс» між загальним інтересом суспільства та вимогами щодо захисту основоположних прав конкретної особи. Про необхідність досягнення такого балансу йдеться у ст. 1 Першого протоколу. Баланс не буде забезпечений, якщо на особу буде покладено індивідуальний та надмірний тягар (рішення у справі «Спорронг та Льонрот проти Швеції»). Інакше кажучи, має існувати обґрунтоване пропорційне співвідношення між засобами, які застосовуються, та метою, якої прагнуть досягти (рішення у справі «Джеймс та інші проти Сполученого Королівства»).

Такий статус зумовлює необхідність повернення майна особі, у якої воно було вилучено за: постановою прокурора, якщо він визнає таке вилучення майна безпід-

ставним; ухвалою слідчого судді чи суду в разі відмови в задоволенні клопотання прокурора про арешт цього майна; у випадках, якщо пізніше наступного робочого дня після вилучення майна не було подано клопотання слідчого, прокурора про арешт тимчасово вилученого майна, або слідчий суддя, суд протягом сімдесяти двох годин із дня знаходження до суду клопотання не постановив ухвалу про арешт тимчасово вилученого майна. Аналогічний порядок стосується й вилучення речей та документів, які не входять до переліку, щодо якого прямо надано дозвіл на проведення обшуку, та не належать до предметів, які вилучені законом з обігу [5, с. 454, 455].

Тимчасово вилученим може бути майно у вигляді речей, документів, грошей тощо, щодо яких є достатні підстави вважати, що вони: 1) підшукані, виготовлені, пристосовані чи використані як засоби чи знаряддя вчинення кримінального правопорушення та (або) зберегли на собі його сліди; 2) надані особі з метою схилити її до вчинення кримінального правопорушення, фінансування та (або) матеріального забезпечення кримінального правопорушення чи як винагорода за його вчинення; 3) є предметом кримінального правопорушення, пов'язаного з їх незаконним обігом; 4) набуті в результаті вчинення кримінального правопорушення, доходи від них, або на які було спрямоване кримінальне правопорушення (ч. 2 ст. 167 КПК України).

Вимоги щодо учасників кримінального провадження, на майно яких може бути накладено арешт, поширюють свою дію і на випадки, коли клопотання про арешт стосується майна, яке було тимчасово вилучене або вилучене за результатами проведення обшуку. Так, ухвалою апеляційного суду Львівської області від 07 червня 2013 року ухвалу слідчого судді Галицького районного суду м. Львова від 17 травня 2013 року, якою накладено арешт на речі, документи та цінності, які були тимчасово вилучені 16 травня 2013 року при особистому обшуку П. та С. в частині накладення арешту на речі, документи та цінності С., скасовано та постановлено нову ухвалу, якою у задоволенні клопотання слідчого прокуратури Галицького району м. Львова Н., погодженого з прокурором прокуратури Галицького району м. Львова, про накладення арешту на речі, документи та цінності, які були тимчасово вилучені 16 травня 2013 року при особистому обшуку П. та С., в частині накладення арешту на речі, документи та цінності С., відмовлено. Як вбачається із матеріалів справи, С. на час ухвалення рішення слідчим суддею був свідком у кримінальному провадженні, тому арешт на його речі, документи та цінності накладений бути не міг [6].

Законодавчо визначено що не може бути прийнято ухвалу про арешт майна щодо осіб, які не є підозрюваними (яким у порядку, передбаченому ст.ст. 276-279 КПК України, повідомлено про підозру, або яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення), обвинуваченими (особа, обвинувальний акт щодо якої передано до суду в порядку, передбаченому ст. 291 КПК України) або особами, які в силу закону несуть цивільну відповідальність за шкоду, завдану діями підозрюваного, обвинуваченого або неосудної особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння

З огляду на це, навіть якщо у слідчого судді є достатні підстави вважати, що певною особою було вчинено кримінальне правопорушення, він не має повноважень накладати арешт на майно особи, яка не є підозрюваною. Обов'язок слідчого судді – визнати таке клопотання про накладення арешту на майно передчасними та відмовити у його задоволенні, оскільки на момент його розгляду, особам, про майно яких йдеться в клопотанні, не повідомлено про підозру.

Клопотання про арешт майна розглядається слідчим суддею, судом не пізніше 2 днів з дня його надходження до суду за участю слідчого та/або прокурора, цивільного

позивача, якщо клопотання подано ним, підозрюваного, обвинуваченого, іншого власника майна, і за наявності – захисника, законного представника. Таке клопотання слідчого повинно відповідати вимогам ст. 171 КПК України. Воно має містити підстави накладення арешту, ідентифікуючі ознаки майна. До клопотання мають бути додані документи, що підтверджують право власності на майно, або те, що майно, яке належить арештовувати, набуто в результаті вчинення кримінального правопорушення, тощо.

Ухвалу про арешт тимчасово вилученого майна слідчий суддя має постановити не пізніше сімдесяти двох годин із дня знаходження до суду відповідного клопотання (ч. 6 ст. 173 КПК України).

Щодо особливих вказівок в ухвалі слідчого судді про арешт майна слід звернути увагу на положення ст. 174 КПК України, яка встановлює порядок скасування арешту майна підозрюваним, обвинуваченим, їх захисником або володільцем майна, які не були присутні при розгляді питання про арешт майна. Зазначені учасники кримінального провадження мають право заявити клопотання про скасування арешту майна повністю або частково, яке під час досудового розслідування розглядається слідчим суддею, а під час судового провадження – судом. Також арешт майна може бути скасовано повністю чи частково ухвалою слідчого судді під час досудового розслідування чи суду під час судового провадження за клопотанням підозрюваного, обвинуваченого, їх захисника чи законного представника, іншого власника або володільця майна, якщо вони доведуть, що в подальшому застосуванні цього заходу минула потреба або арешт накладено необґрунтовано.

Таким чином, ухвала про арешт майна може бути оскаржена в апеляційному порядку підозрюваним, обвинуваченим, їх захисником або володільцем майна, які були присутні при розгляді питання про арешт майна, або із клопотанням про скасування арешту майна мають право звернутися ці ж учасники кримінального провадження, якщо вони не були присутні при розгляді питання про арешт майна.

За результатами аналізу судової практики застосування слідчими суддями такого заходу забезпечення кримінального провадження, як арешт майна, встановлено, що найчастіше ухвали слідчого судді скасовуються з таких причин: слідчий суддя не перевіряв та не встановив наявності належних підстав для арешту майна; відсутність достатніх доказів, що вказують на вчинення особою чи особами, на майно яких слідчий просить накласти арешт, кримінального правопорушення; невстановлення розміру шкоди та питання щодо наявності цивільного позову, та співрозмірність обмеження права власності; невідповідність клопотання слідчого вимогам ст. 171 КПК України; порушення слідчим строків на звернення до слідчого судді з клопотанням про арешт майна; розгляд клопотання слідчого про арешт майна за відсутності власника майна; накладення арешту на майно особи, яка не є підозрюваним у кримінальному провадженні [6].

Дослідження організаційних та процесуальних особливостей проведення обшуку, а також поведіння з тимчасово вилученим в ході обшуку майном, засвідчує відсутність єдиного розуміння слідчими окремих положень КПК України щодо реалізації означених процедур у практичній діяльності. На наше переконання, обговорення спірних, проблемних та нерегульованих КПК України питань на відомчому та міжвідомчому рівнях за участю слідчих Національної поліції, прокурорів та суддів, з наданням відповідних роз'яснень та розробленням шляхів їх вирішення організаційними заходами, сприятиме підвищенню якості діяльності уповноважених суб'єктів для вироблення єдиної практики при ініціюванні та проведенні обшуку, а також пов'язаних із ним заходів забезпечення кримінального провадження.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 37. – Ст. 1370.
2. Следственные действия. Процессуальная характеристика, тактические и психологические особенности : учебное пособие. – Волгоград : ВСШ МВД СССР, 1984. – 240 с.
3. Панов М. І. Настільна книга слідчого : науково-практичне видання для слідчих і дізнавачів / М. І. Панов, В. Ю. Шепітько, В. О. Ковалова та ін. – К. : Вид. Дім Ін Юре, 2003. – 720 с.
4. Узагальнення судової практики розгляду слідчими суддями Київського районного суду м. Одеси відповідних клопотань про надання дозволу на проведення обшуку за період з 21 листопада 2012 року по 2014 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу : zib.com.ua/.../115120-suddi_uzagalnili_praktiku_schodo_n...
5. Татаров О. Ю. Практичні та організаційні проблеми діяльності органів досудового розслідування за новим КПК України / О. Ю. Татаров // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія : Юридична. – 2012. – Вип. 4. – С. 445–457.
6. Узагальнення судової практики щодо розгляду слідчим суддею клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 07 лютого 2014 року № 5 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0005740-14.

УДК 343.132 (477)

МЕХАНІЗМ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО З ПРОКУРОРОМ: НЕДОЛІКИ ТА ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

THE MECHANISM OF INTERACTION OF THE INVESTIGATOR WITH THE PROSECUTOR: FAULTS AND WAYS OF IMPROVING

Кіпер О.О.,

здобувач кафедри кримінального процесу

Національний університет «Одеська юридична академія»

Стаття присвячена аналізу механізму взаємодії слідчого і прокурора на досудовому розслідуванні за діючим КПК України. Обґрунтовано необхідність внесення відповідних змін до КПК України стосовно: регламентації порядку отримання постанови прокурора про процесуальні дії, які проводяться тільки за рішенням прокурора, регламентації порядку примусового залучення особи для проведення медичної або психіатричної експертизи; встановлення обов'язкової письмової форми доручення прокурора щодо відкриття матеріалів досудового розслідування; регламентації порядку ініціації перед прокурором питання про закриття кримінального провадження.

Ключові слова: слідчий, прокурор, процесуальна взаємодія, повноваження слідчого, механізм взаємодії учасників провадження.

Статья посвящена анализу механизма взаимодействия следователя и прокурора на досудебном расследовании по действующему УПК Украины. Обоснована необходимость внесения соответствующих изменений в УПК Украины относительно: регламентации порядка получения постановления прокурора о процессуальных действиях, которые проводятся только по решению прокурора, регламентации порядка принудительного привлечения лица для проведения медицинской или психиатрической экспертизы; установления обязательной письменной формы поручения прокурора об открытии материалов досудебного расследования; регламентации порядка инициации перед прокурором вопроса о прекращении уголовного производства.

Ключевые слова: следователь, прокурор, процессуальное взаимодействие, полномочия следователя, механизм взаимодействия участников производства.

The article analyzes the mechanism of interaction between the investigator and prosecutor in the pre-trial investigation on the current Criminal Procedure Code of Ukraine. The narrowing of powers and limitation of independence in decision-making process of investigator requires from him an effective cooperation with the public prosecutor for a comprehensive, complete and rapid investigation of criminal offenses.

It was found that one of the problem in mechanism of cooperation between the investigator and prosecutor is that the legislator is not always clearly determines the form and procedure of such cooperation. We need to make the appropriate changes to the Criminal Procedure Code of Ukraine to resolve this problem. At first, we need to regulate the procedure of obtaining an order of the prosecutor's proceedings, which are held only by the decision of the prosecutor. It is proposed to establish the following order: the investigator makes a request to carry out appropriate investigative action to the public prosecutor, who immediately or during the day must resolve it and make an appropriate decision. It is also necessary to provide a mechanism of appeal the decision of the prosecutor to dismiss the petition of the investigator to the higher prosecutor through the head of the body of pre-trial investigation.

Also was justified the necessity of regulation the compulsory attraction of the person for medical or psychiatric examination by analogy with a search warrant. It is necessary to establish the Code of Criminal Procedure of Ukraine mandatory written form of instruction prosecutor's opening pre-trial investigation materials in the order of Art. 290 Code of Criminal Procedure of Ukraine as this will ensure that the investigator will act within the framework of the public prosecutor in accordance with the instructions of the Code of Criminal Procedure of Ukraine rate and will confirm its authority to conduct proceedings.

Criminal Procedure Code of Ukraine did not provide the order of interaction between investigator and prosecutor in the case that addressing the issue of unification or separation of pre-trial investigation materials, so in that way was proposed to establish a unified mechanism of interaction between the investigator and prosecutor by filing a corresponding application and provide its period of consideration – for three days.

The lack of regulation of the procedure before initiating of prosecutor the issue of closing criminal proceedings should be eliminated by the introduction of the Code of Criminal Procedure of Ukraine the authority of the investigator to appeal to the prosecutor with a request to close the criminal proceedings in the relevant grounds, which should be resolved within three days of its submission.

Key words: investigator, prosecutor, procedural interaction, powers of investigator, mechanism of interaction between participants in the proceedings.